

[Langkilde.]

ledes at man kan sige, at ordningen slår et skår i denne lov, som repræsenterede et fremskridt netop på dette område set fra tjenestemændenes synspunkt. Jeg er som sagt klar over, at problemet er af beskeden betydning, og skal ikke rejse nogen fornyet diskussion om det, blot fastholde 1958-lovens principielle linje om reguleringens form.

I anledning af visse avisskriverier i går skal jeg også understrege som vor opfattelse, at heller ikke denne ordning vel bør give anledning til krav på det private arbejdsmarkeds område. Antallet af overenskomstportioner bliver ved den foreslåede forøgelse til 97 højere end forudset i 1958, og reguleringen giver derfor visse både psykologiske og andre problemer, navnlig også hvor lavtlønstillægget gør sig gældende i 11. og 3. lønningsklasse; disse problemer bør man formentlig snarest muligt se på.

Den foreslåede regulering må vi fra vor side anse for opfyldelsen af en pligt over for tjenestemændene. Jeg beklager, at omstændighederne i form af helhedsløsningen, som vort parti jo ikke har noget medansvar for, førte til ophobning af tjenestemændenes krav og dermed til de foreslåede afgiftsforhøjelser, som er egnet til at kaste et skævt lys over situationen, over tjenestemændene. Det er derfor af vigtighed, og det vil jeg gerne understrege, at vi under denne debat fastholder, hvordan forholdene i virkeligheden er, nemlig at der kun er tale om en regulering for tiden indtil 1. april 1964 i overensstemmelse med den gældende praksis efter lønningens lov af 1958.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale, at lovforslaget gøres til genstand for en hurtig behandling, og jeg kan give tilsagn om vort partis støtte til dets gennemførelse.

Grethe Philip: Lønudviklingen på det private arbejdsmarked har gennem årene fra 1958 formet sig sådan, at tjenestemændene efterhånden er sakket betydeligt bagud. Og dette har forstæeligt nok rejst en del uro i tjenestemandskredse og givet sig udtryk i krav om en afvikling af lønefterslæbet. Når efterslæbet er blevet så stort og har strakt sig over så lang tid, skyldes det jo ikke mindst, at det ud fra en samlet vur-

dering af landets økonomi i 1963 var nødvendigt gennem et kompleks af love, den såkaldte helhedsløsning, at holde igen på lønninger og priser for at sikre den økonomiske balance. Tjenestemændene stillede sig dengang forstående over for de krav, der blev stillet til dem om at udvise mådehold af hensyn til landets økonomi. Det vil imidlertid i længden ikke alene ud fra snævre tjenestemandssynspunkter, men også ud fra langt bredere samfundsmæssige hensyn være nødvendigt, at man sikrer tjenestemændene en lønmæssig udvikling, der svarer til udviklingen på det private arbejdsmarked. Det er nødvendigt både af hensyn til den fremtidige rekruttering, det vil sige for overhovedet at få tilstrækkelig tilgang af personale, og for at sikre staten tilstrækkelig kvalificeret personale. Derfor må vi nu også se at komme af med efterslæbet i lønningerne. Det radikale venstre har ved tidligere lejligheder givet udtryk for, at vi finder det rimeligt, at dette efterslæb opgøres ud fra forholdene i 1958.

Selve beregningen i øvrigt af efterslæbets størrelse må, således som det også er sagt af den højtærede finansminister, i nogen grad bero på et skøn, men jeg finder det glædeligt og befordrende for det gode forhold mellem tjenestemændene og deres arbejdsgiver repræsenteret ved den højtærede finansminister, at man har kunnet finde frem til forståelse mellem ministeren og organisationerne om beregningen af efterslæbet, og jeg kan på mit partis vegne give tilsagn om en velvillig behandling af lovforslaget, såvel hvad angår fastsættelsen af antallet af overenskomstillæg som tidspunktet for udbetalingen.

Må jeg til sidst blot berøre et problem, som allerede også er nævnt af tidligere ærede ordførere, og som vi måske ved lejlighed skal se lidt nærmere på. Når efterslæbet er blevet så stort, skyldes det jo bl. a., at lønreguleringen foregår i spring. Ganske vist sker der løbende visse reguleringer af de enkelte tjenestemandslønninger, f. eks. i forbindelse med oprykning til højere lønningsklasse, hvor den enkeltes arbejdsbyrde er blevet større eller mere krævende, ligesom der via bestillingstillæggene er en vis smidighed i lønssystemet. Tilbage står dog, at den store overvejende del af tjenestemændene falder ind under den springvise